

at erindre Thinget om, at det ved den forrige Finantslovs Behandling blev antaget og ved flere Afstemninger af Thinget bekræftet, at enhver Penning til en ny ansat Embedsmand, der var opført eller tilbeelt ham efter den Dag, Grundloven blev givet, blev betragtet som værende under Rigsdagens Omraade og trængende til dens Bekræftelse; paa Grund heraf blev flere Penninger nedsatte. Ligeledes blev det ved Afstemninger godtgjort, at en Contoirchef kun skulde have 1400 Rbd., naar han begyndte; det blev eksempelvis godtgjort ved en Mand med ubærket Dygtighed under Kultusministeriet, som af Kultusministeren var foreslaaet til 1600 Rbd., men hvis Gage af Thinget blev nedsat til 1400 Rbd. Heri mener jeg er nu Oplysning om Udvalgets Indstilling hertil, og jeg skal kun bemærke, at det forekommer mig, at hvad Justitsministeren oplyste om de særegne Grunde, der havde bevæget ham til at foreslaae denne Mand til en høiere Gage, synes mig meget mere end noget Andet at vidne om den store Nødvendighed, der er for at have aldeles faste Gagebestemmelser (Hør!); thi, naar en Mands private Forhold først skal komme til at blive det Afgjørende for, hvilken Gage han skal have, da bliver Rigsdagen berøvet ethvert Middel til at kontrollere de Gageansættelser, som finde Sted. Med Hensyn til Cassererne og Bogholderne vil jeg kun tillade mig at henlede den ærede Justitsministers Opmærksomhed paa, at det engang er anerkjendt fra alle Sider, at, naar der i Finantsloven bliver tilføjet „ bortfalder ved Vacance“, da bliver det kun at betragte saaledes, at, naar en saadan Post bliver ledig, da kan ny Gage først dertil udredes efterat en ny Forhandling med Rigsdagen derom har fundet Sted. Med Hensyn til de extraordinære Udgifter, da har det Hensyn, som den ærede Justitsminister har indrømmet, at der virkelig paa denne Conto ikke var faldet saa store Beløb, som Budgettet lød paa, været et medvirkende Hensyn; men man har tillige troet at burde henlede Ministeriets Opmærksomhed paa, at saadanne Understøttelser som de, hvorom der var Tale, rettelig henhørte til Understøttelseskassen og ikke kunde

henføres under Contoindgifter, og derfor har man tilladt sig at gjøre en Bemærkning dertil sigende; Nedsættelsen er vistnok væsentlig motiveret ved det, som har vlist sig, at der i Virkeligheden gik med til Contoindgifter. — Hvad Archivaesenet angaaer, da troer jeg at kunne sige, at Udvalgets Bemærkning derom er foranlediget deels ved hvad der allerede er udviklet om den høist adspredte Tilstand, hvori det befandt sig, deels derved, at man havde adskillige Vidnesbyrd om, at det, om det end ikke var saa særdeles gamle Ting, dog undertiden kunde være vanskeligt nok at finde det, som man behøvede, og det selv i Cancelliets Archiv, som i sin Tid blev anset for at være det bedste; som Vidnesbyrd derom skal jeg tillade mig at anføre, hvad der er skrevet af den nuværende Generalprocureur i Fortalen til Rescriptsamlingen for Aaret 1825. Han gik 11 Aar tilbage med sin Rescriptsamling, og det var altsaa temmelig Nyt, hvad den Gang forhandlede; men naaget han i Fortalen udtaler en levende Erkjendelse af den Beredvilighed, som blev vlist ham, og naaget han sikkert ikke vilde sige Noget, som kunde være stødende for de Collegieherrer, som havde vlist ham saa megen Understøttelse, saa har han dog sagt Ord, som ere meget karakteristiske; han siger saaledes: „at han aldrig for at spare Tid og Møie har forbigaaet at opsoge, hvad han vidste eksisterede, i hvor besværligt og tids-spildende det endog maatte være at finde det“, og fremdeles, „at han veed, at han har anvendt ofte halve Dage paa at opsoge en Resolution eller Skrivelse, som han vidste eksisterede, men som kunde have forstuet sig.“ Her see vi altsaa et Vidnesbyrd derom. Jeg skal endvidere tilføie, at det har været Udvalget bekendt, at vigtige Documenter, der just ikke henhørte under Justitsministeriet, men derimod under andre Ministerier, ere gaaede tabte; saaledes har man f. Ex. for ikke mange Aar siden paa Laboratoriet paa Christianshavn fundet nogle af de vigtigste Documenter til vor Krigshistorie benyttede til Patroner, og vi have ogsaa senere, fra en nyere Tid, Exempler paa, at Papirer af Vigtighed for vor nyere Finantshistorie efter al Sandsynlighed ere gaaede